

30 år som opdrætter

Lørdag d. 8. december 1984 kl. 13.30 så den første Lancarrow killing dagens lys. 30 år efter skulle jubilæumsdagen sandelig fejres med mæner. Troede jeg. I stedet sad jeg alene med gråden i halsen og uden den mindste lyst til at feste.

Vi fik for nylig konstateret, at vores elskede Baccara havde udviklet FIP, og jeg ved jo godt, at FIP kun med sikkerhed kan konstateres ved en obduktion, men vi havde udelukket enhver anden forklaring, og vi måtte bare dag for dag beslutte, om hun havde kvalitet nok i livet til at fortsætte.

Niels Pedersen fra universitetet i Davis, Californien, som forsker i emnet, har godt nok udtalt, at man ikke kan have katteri i 30 år uden at få en kat med FIP, men det var nu alligevel ikke sådan, jeg havde regnet med at fejre mit jubilæum.

29. december kunne Baccara så ikke mere, 2½ år gammel, og selv om det jo ikke er den første kat, jeg har måttet sige farvel til i årenes løb, kunne jeg godt mærke, at det bare er så meget hårdere, når katten er så ung. Det følte bare så uretfærdigt, så da Heide en uge senere spurgte, om jeg ikke kunne skrive en smule om mine 30 år som opdrætter, kunne jeg ikke huske en eneste sjov historie. Alligevel sagde jeg ja, for jeg ved jo udmærket godt, at jeg ikke havde gjort det i 30 år, hvis ikke det også var sjovt.

Tilbage til min første killing Alexander og hans to søstre. Kuldet var slet ikke blevet til noget, hvis ikke det havde været for en snarrådig hankatteejers. To gange måtte Dubi (en cornish rex) tage turen fra København til Århus,

Alexander of Lancarrow 1984

De 7 små dværge 2013

og hver gang syntes hun, at han var både dum, grim og ulækker. Så fandt hankattens ejer på at holde hende for øjnene og den erfarne hankat så hurtigt sit snit til at bestige damen. Tre sunde og lækre killinger blev resultatet, og vi var glade.

Egentlig skulle jeg jo kun have den ene kat, og kun det ene kuld, men som så mange andre blev jeg fanget i fælden og "kom til" at købe kat nr. to (en skovkattedreng), og også kat nr. tre (en skovkattepige). Da jeg var studerende, tog jeg dem med mig alle vegne: på universitetet, med hjem til mine forældre på weekend og sågar med på sommerferie i min fars båd. Det er utroligt så meget, en kat kan lære og være tryk ved, når bare man træner med den og er opmærksom på, hvad den kan klare. Dubi lærte også mig, at hvis jeg tog hende med et sted, og hun beholdt selen på, så blev hun lige i nærheden, så jeg hele tiden kunne se hende. Tog jeg derimod også selen af, så skulle vi blive længe, og hun løb frit og langt uden for synsvidde.

Kattene tog sejlturene som det naturligste i verden. Kun var de ikke så vilde med den snor, jeg absolut ville have i deres sele. Vi tog dagsture mellem havnene rundt om Sjælland for, at jeg kunne stige af med kattene,

Jourdans blue Dubi Sjælland rundt

Jazzminh of Lancarrow

hvis de ikke kunne tåle turen, men selv de dage, hvor halvdelen af den menneskelige besætning lå med grønne hoveder ud over rælingen, gik de glade rundt på båden. Om aftenen gik vi tur i havnen, og som for alle, der har været ude at gyngede hele dagen på en båd, var det som om vi gyngede på den faste bådebro. Bjarke sprang tilbage på båden, og gik sin aftentur fra båd til båd. Pludselig løb han fra mig og havnede midt i et fødselsdagsselskab på en større båd. Jeg sprang op på båden og forsøgte undskyldende at fange min kat.

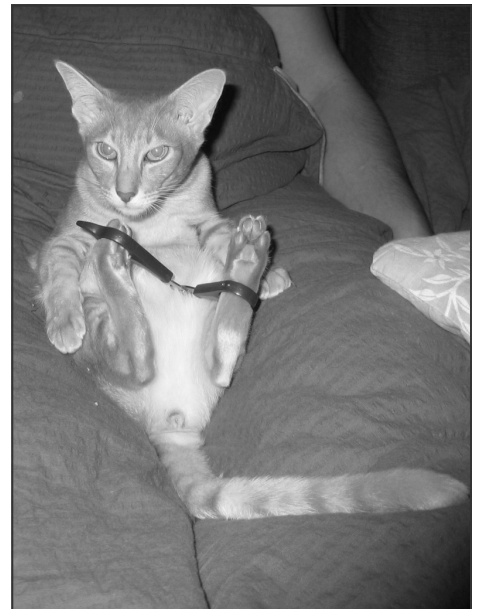
En bister bodyguardlignende type, nægtede mig bestemt adgang til selskabet. "Otto giver ikke autografer", knurrede han, og jeg gloede forvirret. Otto Brandenburg.... "Nej altså, jeg vil altså bare gerne hente min kat". Jeg tror ikke, at nogen på båden fattede, at jeg virkelig ikke prøvede at snyde mig til en autograf.

Næste sommerferie tog vi i sommerhus på fast land i stedet. Her gik jeg ind til byen med Bjarke i snor efter morgenbrød, da vi mødte en tysk familie på ferie med deres tortie skovkattepike. En hurtig romance på deres græsplæne og Bjarke blev far til 5 killinger. Ingen kontrakt og intet parringsgebyr. Det var bare sjovt at kunne hjælpe hinanden med vore dengang helt nye race.

Senere skiftede jeg race til min barnheds drømmekat, som man kan læse i mit opdrætterportræt i DSO blad nr. 3/2009. Jeg begyndte at opdrætte langhårede orientalerne.

Det er godt nok noget helt andet end at opdrætte skovkatte. Nu fyldes hytten med "abe"katte, og selv om jeg bruger lige så lang tid på træning, er det nok snarere dem, der træner mig.

Jeg har blandt andet lært, at når en kat sidder i øjenhøjde på kradsetræet og ser vildt nuttet ud, så skal jeg altid

Zahara mener, hun selv kan klippe negle

tage den op i armene og sige: "Neeeeej, hvor er du dejlig". Jeg ved egentlig ikke, hvordan de fik mig til det, men de har også trænet mig til at smile imens, og det føles ret godt.

Den jeg træner mest med er Tokyo, og de andre lærer så ved hans eksempel, så nu får alle vores killinger alle hans "noder" og unoder. Jeg plejer at sige, at jeg opdrætter katte med personlighed, men jeg tror nogen gange, at den korrekte beskrivelse snarere må være originaler.

Cassandra of Lancarrow med killinger i 2013

værende for, hvorfor glæderne langt overvejer sorgerne. I slutningen af januar i år går to af vores piger så begge i løbetid samtidig. Vi har aftalt at låne Maria Langes Porthos, og drøner af sted efter ungersvenden, der er lige så nybegynder som vores piger. Det skal nok blive sjovt.

Porthos spæner ophidset efter pigerne, men ved så ikke rigtig hvad han skal stille op. Scala prøver venligt at hjælpe ham lidt på vej, og efter at have sunget for hende i et par timer beslutter han sig endelig til.....at klappe hende én på hovedet. Scala flytter sig lige to centimeter, og venter igen tålmodigt.

Senere, meget senere, regner han så ud, at han skal bide damerne i nakken, og vi venter spændt på, at han så finder ud af det sidste lille skridt, mens han i halvanden time mopper stuegulvet fra ende til anden med stakkels Cayenne, der til sidst græder på hjælp.

Cayenne får en pause i soveværelset, og jeg tager Scala på underarmen, placerer hende under Porthos, hvorefter hun med det ene bagben gelinde skubber ham på plads..... pludselig skifter udtrykket i han øjne, hoften får et lille sving, og han knejser stolt med nakken: "Nåe det! Det klarer jeg". Og det skal jeg så love for, at han gør.

Om alt går vildt og vel til, får venter vi to kuld killinger d. 4. april.

Og jeg glæder mig. Sorgen er stadig frisk, men jeg ved jo også, at flere glæder venter lige om hjørnet, og jeg ved, at de langt opvejer sorgerne.

Charly Riis
www.lancarrow.dk

Porthos i gang med at sørge for de næste killinger hos Lancarrow

